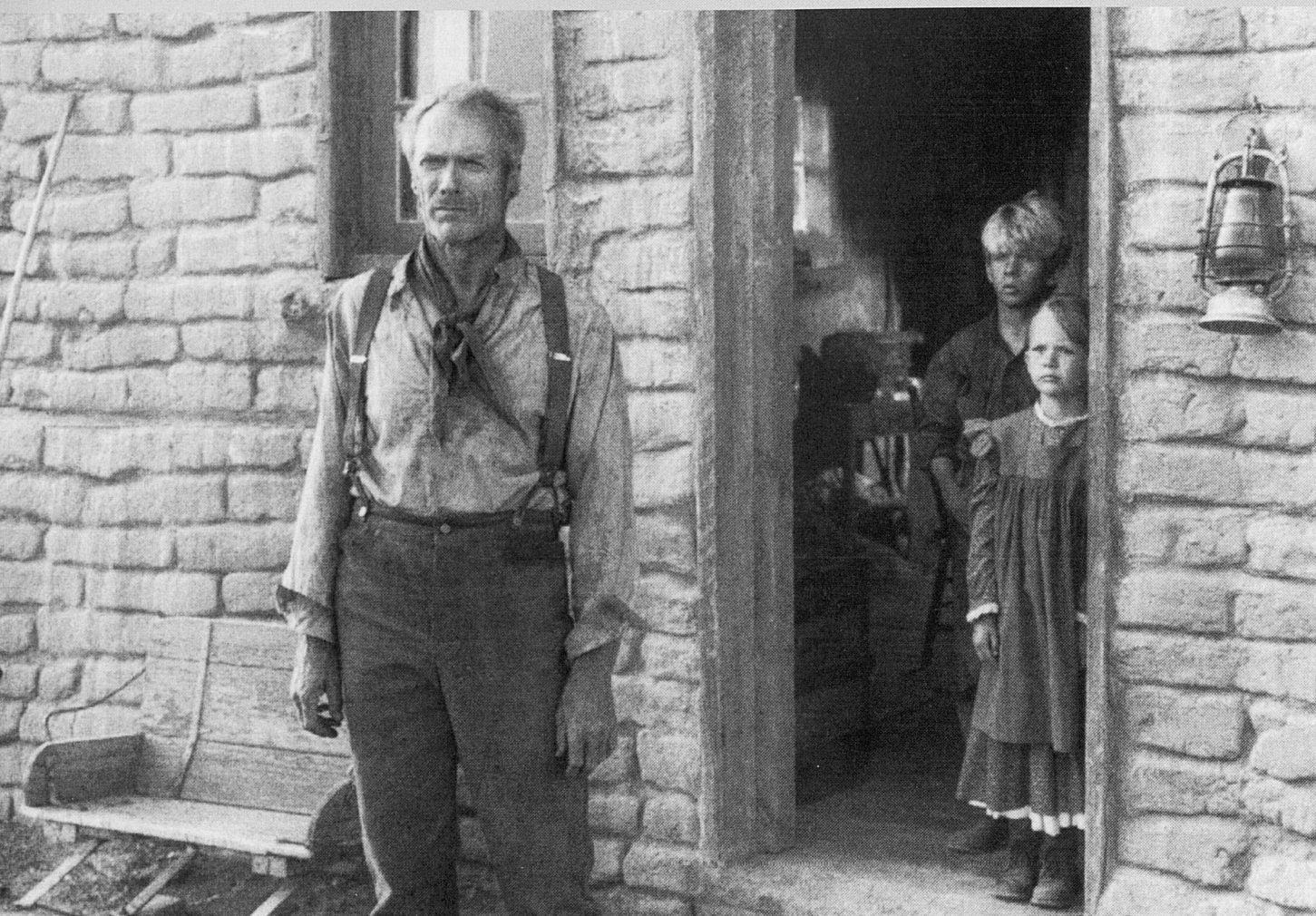

Sense perdó

Guillem Fiol Pons

Sense entrar en detalls ni en matisos, un aspecte que caracteritza molts dels *westerns* que s'han anat realitzant durant aquests cent anys que estem acabant de commemorar aquest mes és la voluntat de situar l'espectador enmig d'un argument o situació determinades, no pas en el seu inici ni en el seu final. Segons el film al quals ens remetem, coneixerem l'inici d'un conflicte però possiblement no perquè tal individu hi està immersit; o donarem per resolta la problemàtica però ens quedem amb les ganes de saber què passarà a partir d'ara amb alguns dels personatges (són exemples que afecten un ampli espectre de temes). A ningú se li acudirà pensar que això significa una errada en l'estructuració de les històries, ni una deixadesa inconscient respecte al principi

acadèmic que tot element de la narració ha de quedar perfectament tancat. Doncs bé, un dels finals més volguts pels autors dels *westerns* és aquell en què el pistoler protagonista es queda amb la noia, amb la conseqüent connotació de sedentarisme, d'introducció dins la societat, de compromís familiar, etc. Però això, com va dir algú, és una altra història que ha de ser contada en una altra ocasió. Una ocasió que aprofita precisament Eastwood com a punt de partida de *Sense perdó*. El pistoler William Munny s'ha casat amb una altra respectable que, efectivament, aconseguirà que deixi la seva activitat criminal i passi a ser una altra persona: un pare de família. Eastwood, per descomptat un gran coneixedor del *western* i la seva evolució, assenta les bases del seu film sobre el que ja havien plantejat els cineastes clàssics:

l'Oest era un lloc complicat per a viure, on sobreviure podia significar provocar que altres no ho fessin. Un Oest que era el mateix tant si el pistoler es quedava amb la noia com si no, igual de podrit. Munny està sobrevivint honradament al principi i a l'epíleg de la història, però entremig hi ha la necessitat de guanyar diners per a la família, d'agafar-se la justícia per la pròpia mà, de venjar la mort d'un amic amb una vintena de cadàvers més,... *Sense perdó*, a part de tenir el mèrit de ser un dels darrers grans exemples del gènere, significa un pas més dins la seva evolució sense haver de recórrer a la rebel·lia de trepitjar el que havien fet els clàssics, sinó reflexionant sobre diverses problemàtiques ja mostrades, de manera més secundària, per aquells. No cal parlar de renovacions ni de resurreccions, només d'evolució. ■